

Herrens uppenbarelse

Br Johannes-Maria Störksen, karmelit

Det är med dagens evangelietext (Matt 2:1-12) som med alla bibeltexter: den handlar om något som skedde för flera århundraden sedan, samtidigt som den handlar om oss själva och våra liv som vi lever i dag. På Julnatten kunde vi identifiera oss med de fattiga herdarna. Idag kan vi identifiera oss med de rika stjärntydarna, vår egen resa i livet kan ha mycket gemensamt med deras resa från hedningaland till judarnas land, från icke-tro till tro, från mörker till ljus, från de materiella värdena till de andliga, från starkhet och storhet till litenhet och svaghet.

När Kristus under sitt samtal med den samariska kvinnan säger¹ att *"frälsningen kommer från judarna"*, är det som en genklang av stjärntydarnas fråga: *"Var finns judarnas nyfödde kung?"* Inte visste väl de tre männen som kom från Östern, att denne kung skulle komma med frälsningen. Men ändå hade de kommit hela den långa vägen till kungens palats i Jerusalem, för att ära den nye kungasonen, som de visste att det var något speciellt med, eftersom en stjärna hade låtit dem förstå det och även hade visat dem vägen.

De sökte judarnas nyfödde kung i ett palats. Vi människor är ju benägna att söka oss till det som är stort, åtminstone stort till det yttre, till det som är vackert, grandios, väl synligt. Men det viktigaste är inte vad vi börjar söka: det viktigaste är att Gud kan gripa in, i sin stora nåd och barmhärtighet, och leda oss på rätt väg, även när vi söker något som vi inte vet vad det är eller när vi inte följer den rakaste vägen. Det är ju Gud som har ingjutit i människans hjärta, i det allra djupaste i henne, en längtan efter honom, och det ger honom stor glädje om vi låter Gud leda oss till honom. Till detta kan han använda någon sorts stjärna, men han kan också använda människor, även någon som inte tror på honom, så som han till exempel använde den store och mäktige kung Herodes till att hjälpa stjärntydarna att hitta vägen till den lille, fattige, nyfödde kungen som de sökte.

Stjärntydarna sökte en kung i ett palats. Men Herren ledde dem till en liten stad, Betlehem, till en fattig liten familj. Där fick de se, inte en kung omgiven av sitt hov och av all lyx, utan ett litet gossebarn som satt i knäet hos sin mamma. Men när de såg barnet, föll de ned på sina knän och tillbad det. Om Edith Stein hade varit där, skulle hon ha sagt redan då: "Jag vet ingenting vackrare i världen än att se den Heliga Ande i verksamhet i en själ". Ty det är just det som sker i Betlehem: det är bara Guds Heliga Ande som kan få dessa tre rika hedningar att falla på knä och tillbedja Gud. I detta ögonblick uppenbarar Gud för dem något om vem han är.

Stjärntydarnas historia är historien om en resa, om ett möte och en omvändelse. Så som det också är för oss, i dag. Under vår pilgrimsfärd på jorden, vår resa som stimuleras av och får sin näring från vår längtan efter Gud och den lycka som bara han kan ge, möter vi en dag det lilla barnet som har fötts i oss och tagit sin boning i vårt hjärta. Inför detta barn, det svaga barnet som är den allsmäktige Gud som söker skydd hos oss, faller vi på knä. Vi går ned till honom. Så som Sackaios en dag får höra att han måste skynda sig ned så att Herren kan gästa hans hem, hans hjärta. Och när vi fortsätter vår resa, när vi vänder åter till vårt liv i världen, gör vi som stjärntydarna: vi tar en annan väg, ty i vårt inre, i vårt omedvetna, har det uppenbarats för oss att det skulle kunna vara farligt för det lilla barnet i oss, om vi överlämnar det till världens mäktiga, till det i oss som vill vara starkhet. Vår tro måste skyddas, vi kan inte fortsätta på den samma vägen som tidigare.

Under själva julnattens uppenbarelse, vid jultidens början, då himmelen proklamerade Guds härlighet och önskan om frid på jorden, var det de fattiga herdarna som fick bli glädjebudskapets och fridsbudskapets första mottagare och första budbärare. De behövde ingen stjärna som skulle visa vägen, ty Guds ängel hade själv uppenbarat inför dem den stora nyheten om barnet och om var

---

¹ Joh 4:22c.

de kunde finna det. De fattiga herdarna fick se det fattiga, lindade barnet, de fick höra vad som sagts om det, och de fick berätta det vidare till alla. Och nu är det de rika österländska stjärntydarna för vilka den stora glädjen har uppenbarats, som får komma och tillbedja judarnas nyfödde kung, i dag på trettonde dagen efter Jesu födelse. De var inte redo att komma strax efter födelsen, de hade en lång resa framför sig – både till det yttre och till det inre – innan de kunde komma ned till honom, knäböja inför honom och ta emot honom i sitt innersta.

Stjärntydarna hade knappast läst Jesajas profetia som vi hörde i dagens första läsning: *"Herrens härlighet går upp över dig... Folken skall vandra mot ditt ljus, kungar mot glansen av din soluppgång... Dina söner kommer från fjärran..."* Men ändå visste de att det var judarnas nyfödde kung de skulle få se. Och genom de gåvor de ger det lilla barnet, guld, rökelse och myrra, bekänner de Kristi kungadöme, gudomlighet och mänsklighet.

Stjärntydarna förstår att det lilla barnet som ligger i krubban, är himlens konung. De är verkligen Inkarnationens vittnen. Nu har det lilla gudabarnet tagit sin boning i deras hjärtan, barnet har nu givit dem ett nytt hjärta, ett hjärta av kött och bläst en ny ande in i dem. Det är där, det är då, som deras omvändelse sker. Det som först hade börjat som ett sökande efter något stort som de visste hade hänt, fullbordas genom att de själva blir förvandlade, de blir nya skapelser, när de möter det lilla barnet. De blir inte rädda så som Herodes, de känner sig inte hotade av detta lilla barn.

Stjärntydarna, som representerar hela världens befolkning, erfar något av detsamma som den gamle Symeon i templet i Jerusalem, och med honom skulle de kunna säga²: *"Mina ögon har skådat frälsningen som du har berett åt alla folk, ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna och härlighet åt ditt folk Israel."* Ljuset som upptänds i stjärntydarnas hjärtan, och som de bär med sig när de vänder åter till sina länder, lyser för hela världen, också för oss, och i oss, i dag. Så att vi blir upplysta och med stor iver och glädje kan söka vår Herre och Konung i krubban. Så att vi kan knäböja inför Barnet som är världens Ljus och som har sin boning i våra hjärtan. Så att vi vet att vi inbjuds att inte välja Herodes utan Kristus. Att inte följa det i oss som bara vill vara storhet och styrka och makt, utan det i oss som accepterar och gläds över det som är svagt och litet och maktlöst i oss, det som innebär att vi är helt beroende av vår Gud, han som är kärlek och bara kärlek.

Kära bröder och systrar, stjärntydarna fick vara vittnen, och så är det också med oss. Alla kristna inbjuds att ta på allvar uppgiften de fått sig anförtrodd genom dopet: att vara vittnen, att säga med sina ord och gärningar att Jesus Kristus är Herren, Gud Fadern till ära, och att alla knän måste böja sig inför honom. Vi är kallade att aldrig tröttna på att vara vittnen och budbärare, ty det är då, och bara då, som Guds kärlek kan vinna den definitiva segern på jorden. Gud har valt att inte tvinga sin kärlek och frid på oss, utan låta frälsningens förverkligande vara beroende av vårt samarbete. Vilken stor kärlek Gud visar oss genom att kalla oss att samarbeta med honom enligt hans gudomliga plan. Det enda vi behöver göra är att upprepa efter vår Moder Maria: *"Må det ske med mig som du har sagt."*

---

² Luk 2:30-32.